

Arrest

nr. 326 549 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 6 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn en Rom van origine, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 19 november 2024, waarbij haar huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming in België van 18 april 2024 werd een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek genomen op 4 juni 2024 omdat de verzoekende partij niet aanwezig was op haar persoonlijk onderhoud.

In het kader van haar huidig, tweede, beschermingsverzoek in België van 25 september 2024 stelt de verzoekende partij omstreeks mei 2024 voor twee à drie maanden teruggekeerd te zijn naar Moldavië om bij haar vrouw en kinderen te zijn (administratief dossier, map 7, deel 'DVZ', verklaring volgend verzoek, nr. 16).

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Moldavië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu de verzoekende partij uit Moldavië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt de verzoekende partij toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat de verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. De verzoekende partij klaagt in haar verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal toepassing gemaakt heeft van de versnelde procedure terwijl hij de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen om zijn beslissing te nemen na ontvangst van het verzoek, niet respecteerde. De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch wel 30 dagen (cf. Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). Het overschrijden van voormelde termijn van 15 werkdagen brengt geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verhindert niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van voormeld artikel uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij meent dat de overschrijding van de termijn van 15 werkdagen het CGVS belet om een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (Ibid., p. 112). Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een 'versnelde' procedure werd toegepast in dit dossier, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan: "Een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwen vereist een volledig en ten gronde onderzoek van de aanvraag." (Ibid., p. 113). In dit kader kan er verder nog op gewezen worden dat "volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen" (Ibid., p. 116).

3. De verzoekende partij wijst er voorts op dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden waarbij haar de mogelijkheid zou zijn geboden om haar persoonlijke situatie toe te lichten.

Artikel 57/6/5, § 2 van de Vreemdelingenwet laat evenwel toe dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker, die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een termijn van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud geen geldige reden opgeeft (cf. artikel 18, § 2, lid 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen), kan weigeren met toepassing van artikel 57/6, § 1 van de Vreemdelingenwet indien het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven dat naar haar gekozen woonplaats werd verstuurd en haar oproep voor een persoonlijk onderhoud dat voorzien werd op 4 november 2024. Zij heeft binnen een termijn van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud verder geen geldige reden meegedeeld om haar afwezigheid te rechtvaardigen (administratief dossier, map 4, 'bijkomende informatie'). Gelet hierop, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden verwezen naar artikel 57/6/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en kon de commissaris-generaal het verzoek weigeren met toepassing van artikel 57/6, § 1 van de Vreemdelingenwet indien hij van oordeel

was dat het dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen.

De verzoekende partij benadrukt in het verzoekschrift weliswaar dat de oproeping voor het persoonlijk onderhoud (dat voorzien werd op 4 november 2024) haar niet heeft bereikt waardoor zij niet in de mogelijkheid was om gevolg te geven aan deze uitnodiging, doch dient er in navolging van de verwerende partij (cf. haar nota met opmerkingen van 19 december 2024) vooreerst vastgesteld te worden dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift op geen enkele manier toelicht waarom de oproeping haar niet heeft bereikt. Zij voegt bij haar verzoekschrift wel verklaringen inzake de wijziging van de gekozen woonplaats (stukkenbundel verzoekende partij, stuk 3). Uit de gegevens in het administratief dossier (administratief dossier, map 4, 'bijkomende informatie', oproeping persoonlijk onderhoud) blijkt echter dat de oproeping voor het persoonlijk onderhoud (dat voorzien werd op 4 november 2024) correct werd verzonden naar de verzoekende partij op 25 oktober 2024. Er werd zowel per gewone post als per aangetekend schrijven een uitnodiging verstuurd naar haar adres in Sint-Gillis op 25 oktober 2024. De verzoekende partij heeft weliswaar per aangetekend schrijven aan de verwerende partij een adreswijziging doorgegeven naar een nieuw adres in Bredene, doch blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat deze adreswijziging met datum 25 oktober 2024 pas aan de postdiensten werd overhandigd op 8 november 2024 en dat deze adreswijziging het CGVS vervolgens bereikte op 12 november 2024 (administratief dossier, map 4, 'bijkomende informatie', "verklaring: wijziging gekozen woonplaats" van 25 oktober 2024). Hierna heeft de verzoekende partij per aangetekend schrijven aan de verwerende partij opnieuw een adreswijziging doorgegeven naar een nieuw adres in Broechem. Deze adreswijziging met datum 21 november 2024 werd pas aan de postdiensten overhandigd op 27 november 2024 en bereikte het CGVS vervolgens op 28 november 2024 (administratief dossier, map 4, 'bijkomende informatie', "verklaring: wijziging gekozen woonplaats" van 21 november 2024).

De wijzigingen van de gekozen woonplaats, verstuurd door de verzoekende partij per aangetekend schrijven hebben geen terugwerkende kracht, zodat de commissaris-generaal niet verplicht is reeds gestelde -juiste- ambtsverrichtingen opnieuw te stellen in het licht van gegevens die hem na deze ambtsdaden bereiken. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om in de periode dat zij haar gekozen woonplaats wijzigt, na te gaan of er haar geen briefwisseling is gericht geworden op het adres van de gekozen woonplaats die gewijzigd werd (arrest met nr. 78 626 van de Raad van 30 maart 2012) en om, indien zij haar woonplaatskeuze in het kader van haar asielprocedure wenste te veranderen, dit tijdig te doen (arrest met nr. 135 363 van de Raad van 18 december 2014).

De voorgaande vaststellingen wijzen bovendien op een desinteresse in de door de verzoekende partij ingezette asielprocedure. Dergelijke desinteresse is op zichzelf onverenigbaar met het bestaan van, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om internationale bescherming om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

4. De verzoekende partij wijst in het verzoekschrift vervolgens op haar uiterst precare situatie bij een terugkeer naar Moldavië. Zij verduidelijkt dat zij deel uitmaakt van een gezin met twee minderjarige kinderen en dat het gezin van Roma origine is en het derhalve behoort tot een kwetsbare minderheidsgroep in Moldavië.

In de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Moldavië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, zoals terdege blijkt uit de "COI Focus: Moldavië. De Roma-minderheid" van 4 maart 2022 en de "COI Focus: Moldavië. Algemene situatie" van 22 februari 2024 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Uit deze rapporten blijkt dat deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precare economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol. De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. Bovendien blijkt uit deze landeninformatie dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. De verzoekende partij brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse. Er kan geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard,

intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

De verzoekende partij verklaarde dat de Roma in Moldavië worden gediscrimineerd (administratief dossier, map 7, deel 'DVZ', verklaring volgend verzoek, nr. 17), maar laat na om concrete, op haar persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken die met een redelijke mate van waarschijnlijkheid aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Moldavië omwille van haar Roma afkomst zal worden geviséerd of vervolgd. Derhalve kan de verzoekende partij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Moldavië voor Roma en het loutere feit dat zij en haar gezinsleden Roma zijn om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het haar aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar de verzoekende partij, zo blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden weerlegd of ontkracht, in gebreke blijft. Bovendien dient er in navolging van de commissaris-generaal op te worden gewezen dat de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen enkele vrees koesterde bij terugkeer naar haar land van herkomst (administratief dossier, map 8, voorgaand verzoek, vragenlijst, nrs. 3.4 en 3.5). Daarenboven behelst het feit dat zij na haar eerste asielaanvraag voor twee à drie maanden terugkeerde naar Moldavië om, zoals zij verklaart, bij haar vrouw en kinderen te zijn (administratief dossier, map 7, deel 'DVZ', verklaring volgend verzoek, nr. 16), een sterke tegenindicatie voor haar bewering dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Moldavië en er niet zou kunnen leven.

De Raad merkt in dat verband nog op dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel b) een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade.

Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. De verzoekende partij maakte eerder geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en brengt ook in het voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan die met een redelijke mate van waarschijnlijkheid aannemelijk maken dat zij in geval van terugkeer naar Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

5. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat het gezin waartoe zij behoort geen huisvesting en inkomen meer heeft en dat het gezin afhankelijk is van steun. Zij laat echter na te concretiseren wat hiervan de oorzaak is en maakt met dergelijke algemene beweringen bovendien niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Moldavië niet in de mogelijkheid zou zijn om er werk te vinden of er huisvesting te bekomen. Verder ressorteren louter sociaaleconomische overwegingen als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en geven zij geen recht op internationale bescherming. Zij kunnen slechts relevant zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. In het dossier van de verzoekende partij zijn er geen concrete elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofdte suggereren. Door louter in het algemeen te stellen dat het gezin waartoe zij behoort geen huisvesting en inkomen meer heeft en het gezin afhankelijk is van steun, wordt zulks door de verzoekende partij evenmin concreet aangetoond.

6. De verzoekende partij voert voorts geen concreet verweer tegen het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde paspoort. Dit

motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien het door de verzoekende partij niet dienstig wordt aangevochten, onverminderd overeind.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De verzoekende partij benadrukt in het verzoekschrift dat Moldavië grenst aan of betrokken is in het conflict tussen Oekraïne en Rusland. De Raad oordeelt dat, nog los van het feit dat de verzoekende partij tijdens de administratieve procedure hier nergens melding van maakte, een vrees voor een inval door Rusland of een uitbreiding van het conflict louter hypothetisch is. De verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat er in Moldavië op heden een oorlog zou woeden en/of dat er sprake zou zijn van enige imminente militaire dreiging. Derhalve toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar land van herkomst sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat de gevolgen van de oorlog in Oekraïne in haar land en regio van herkomst van zulke aard zouden zijn dat zij aldaar louter omwille van het gegeven dat er in het buurland een oorlog woedt een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en/of b), van de Vreemdelingenwet.

9. De verzoekende partij toont gelet op het voorgaande dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar Moldavië een gegronde vrees heeft voor vervolging of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade.

10. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat de verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Moldavië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 7 april 2025 staat het volgende vermeld:

"Tolk 877 legt de eed af en tolkt Russisch

De zaken met rolnummers 2 en 3 worden tezamen opgeroepen. VzP'n vragen zelf om de in de verzoekschriften gevraagde, maar nog niet aanwezige tolk te vervangen door een aanwezige tolk Russisch, wat wordt toegestaan.

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP'n duiden erop dat de CGVS in de huidige bestreden beslissingen van kennelijke ongegrondheid had moeten uitleggen waarom enerzijds VzP'n werden uitgenodigd om te worden gehoord (en toen bleek dat zij beiden wegens problemen met deze oproeping om te worden gehoord uiteindelijk niet werden gehoord) en zij bijgevolg anderzijds een technische beslissing kregen met enkel de uitleg van veilig land van herkomst wat onvoldoende is. Beiden zijn ze Roma, christelijk orthodox en stellen erg gediscrimineerd te worden in de Moldavische samenleving. De beslissingen van de CGVS zijn enkel gebaseerd op algemene situatie, bovendien wat betreft de situatie van de Roma op basis van informatie die dateert van 2022, verouderd tegenover deze van 2024 en 2025. Zodoende is de situatie van de Roma in Moldavië onvoldoende onderzocht en meer specifiek wat betreft hun eigen actuele situatie. VzP'n willen niet dat hun 2 kinderen hetzelfde daar moeten meemaken."

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 18 februari 2025.

5.1. Wat betreft haar argumentatie dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing had moeten uitleggen waarom enerzijds verzoekende partij, net als haar echtgenote (haar dossier bij de Raad is gekend onder rolnummer 328 926), werd uitgenodigd om te worden gehoord en dat toen bleek dat zij wegens problemen met de oproeping om te worden gehoord uiteindelijk niet werden gehoord, zij anderzijds een "technische beslissing" kregen met enkel de uitleg van veilig land van herkomst wat onvoldoende is, verwijst de Raad naar hetgeen hierover reeds uitgebreid werd opgemerkt in de beschikking, meer bepaald in punten 2 en 3.

Verzoekende partij laat geheel na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hierop een ander licht werpen. In de bestreden beslissing wordt, op grond van de correcte, geldige rechtsbepalingen en de relevante grond/feiten van de zaak, wel degelijk en omstandig gemotiveerd waarom door het toedoen, eerder nalaten van verzoekende partij geen persoonlijk onderhoud plaatsvond en waarom aan verzoekende partij internationale bescherming wordt geweigerd en haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd. Overigens betreft dit geen "technische beslissing" zoals door verzoekende partij wordt voorgehouden, doch wel een beslissing ten gronde over de grond van de zaak.

5.2. Dat, zoals verzoekende partij ter zitting opwerpt, de beslissingen van het CGVS enkel zijn gebaseerd op de algemene situatie en bovendien wat betreft de situatie van de Roma op basis van informatie die dateert van 2022, en dus verouderd tegenover deze van 2024 en 2025, waardoor zodoende de situatie van de Roma in Moldavië onvoldoende werd onderzocht, betreft kritiek die verzoekende partij niet eerder aanhaalde, en die zij niet voor het eerst ter zitting kan opwerpen. Het betreft een nieuw middel tegen de bestreden beslissing, hetgeen *in casu* niet ontvankelijk en laattijdig is.

Verzoekende partij haalde dit immers niet eerder aan in het verzoekschrift, ofschoon zij hiertoe de mogelijkheid had en het verzoekschrift net daartoe dient en het middel bij uitstek is om zulk verweer op te werpen. De Raad onderstreept in dit verband dat, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Dat verzoekende partij voormelde argumentatie pas voor het eerst op zitting aanbrengt, is aldus laattijdig gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals *in casu*, aanmoedigen.

Het betoog ter zitting van verzoekende partij, die herhaalt dat zij en haar echtgenote beide Roma en christelijk orthodox zijn en gediscrimineerd worden in de Moldavische samenleving, dat hun eigen actuele situatie onvoldoende werd onderzocht, mist bovendien feitelijke grondslag en ernst. Met hun verklaringen en de door hen aangebrachte elementen inzake hun problemen in en vrees bij terugkeer naar hun land van herkomst Moldavië, als gezin met 2 kinderen, werd wel degelijk rekening gehouden, waarbij wordt vastgesteld en omstandig gemotiveerd waarom zij geen nood aan internationale bescherming aantonen. Hiervoor wordt verwezen naar het in de beschikking in punt 4 en volgende vastgestelde. Ter zitting doet verzoekende partij evenwel niet de minste poging of moeite om concreet en inhoudelijk op die gronden van

de beschikking in te gaan, laat staan deze van enige dienstige repliek te voorzien. Derhalve wordt er geenszins afbreuk aan gedaan. In dit verband wordt erop gewezen dat een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekende partij gaat hierin aldus voorbij en blijft desbetreffend in gebreke. Haar vraag tot horen is zodoende doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel op gericht huidige (beroeps)procedure nodeloos te verlengen.

Verzoekende partij lijkt er ook geheel aan voorbij te gaan dat *in casu* de bewijslast op haar rust, zoals in de beschikking al werd aangegeven, in punt 1 waar wordt aangegeven dat het de verzoekende partij toekomt om duidelijk aan te tonen dat in haar specifieke situatie haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Verzoekende partij blijft hiertoe duidelijk in gebreke.

In dit verband wordt eraan herinnerd dat de vaststelling dat verzoekende partij in het kader van haar vorig, eerste beschermingsverzoek uitdrukkelijk verklaarde geen enkele vrees te koesteren bij terugkeer naar haar land van herkomst, alsook het feit dat zij na haar eerste verzoek om internationale bescherming in België vrijwillig voor twee à drie maanden terugkeerde naar Moldavië om, zoals zij verklaart, bij haar vrouw en kinderen te zijn, sterke tegenindicaties vormen voor haar bewering dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Moldavië en er niet zou kunnen leven. Het ondermijnt op fundamentele wijze de door verzoekende partij voorgehouden problemen in en vrees bij terugkeer naar Moldavië en alzo haar verklaarde nood aan internationale bescherming.

Verzoekende partij toont geen nood aan internationale bescherming aan.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Moldavië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
M. DENYS,	griffier
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS